

mamma

ma, ma, mamma

bár bonyolult, bár kifinomult
zavarba ejtő téglákból épül

jel-téglákká tisztul
így rakja el
így ritmizálja magát a holnap
így váj időhasadékot
így nyilazza egyetlenét
így rajzol tengerszem homokjába

merre keressen?

foszlik a tél
kőre varrt takaró
reszkető kabátod szárnya combodhoz verődik
ahogy dallamíveket csiszolsz
a szikrázó jelen vékonyuló jegén

arcod tükör-sziluettnél lépdel?

fagyott rím-hullámok utalnak csak a tegnapi örületére
tolulna most is, mint dermedt ikrákból éledő sereg

taszítod omló partod
bár odaát sincsenek selymes szirmok
csak mi zavarba ejt
az van
mit hinni nem mersz
belátni rettegsz

ma, ma, mamma

áramlás

áramlás
gomolygó mágnesezés
dúskáló önfeledkezés

érkezés
kié az elfogadás irgalma
azé a zengés jutalma

józanság
ha kacsázik a lét vizében
összekuszálja a szépet

úzetés
tövisek közé rohanás
nem várt szíromszaggatás

*rezzenetlen
tükre időknek
jeges tavadba
minek merültem?
ajkam, bőröm
arcom és szemem
lággy börtönöm
kinek őrizzem?*

lidércem
jóból pókfonalat nyálazó
nyomuló áldás-zavaró

énekiem
édessége, forrósága az ár
meddővé igéz, ami vár

*aki éjente
sírok titokban
szentélyemből
kihullottan
hiába küzdök
szavam nem fakad
nem vagyok dús
nem vagyok szabad*

mint gyufaszál

a többi szál között
halomba skatulyázva
mint ki ünnepi
várakozásba költözött
fekve pulton, néha összerázva
remélve: foszfor-adottságát
egy bölcs majdan kihasználja

s lám, valóban
megragadva két ujjbeggyel
fej smirglihez csiszolódva
lobbanva és máglyát gyújtva
erdőnyi tűz e gerjedelem

aztán szürke szélbe fojtva
félre dobva
komposzt közé hajigálva
nyirkos földön átáztatva
megrohadva, szétcincálva
soha többé nem mozdítva

soha többé?

és a mégis-mágia?

Fodor Miklós (1967): fuvolaművész, esszéíró, dalszerző,
költő.